

လွှဲပို့ခံသောစာပေ

မယ်ခိုင်

နိယာမ

(အာချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

စွဲလမ်းနေမိသော်လည်း
အသည်းက မာလွန်းနေတယ်။
မာနကြီးနေမိသော်လည်း
အရမ်းချစ်တတ်နေပြန်တယ်။
မုန်းမိသော်လည်း
သတိက ရ ရ နေတတ်တယ်။
နာကြည်းမိသော်လည်း
လွမ်းနေရပြန်ရော။
နေမှ ကောင်းရဲ့ လား...
သတိမှ ရသေးရဲ့ လား...
အဖန်ဖန်တွေးမိနေတဲ့
နှလုံးသားတစ်စုံက
မျက်ရည်များ နဲ့ ပြုံးနေသူပါ မောင်။

အခန်း (၁)

တစ်ဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော ကင်မရာမီးရောင်အောက်တွင် ဟန်ရေး
အမျိုးမျိုး ပြနေသော ကိန္နရီမလေးတစ်ဦး။

သူက ကြယ်စုံဖူး။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက် အစိမ်းနုရောက်လေးသည် ဝင်း
ဝါသော ကြယ်စုံ၏ ကိုယ်ပေါ် တင့်တယ်၍ နေလေသည် ။

“မိုက်တယ်... အဲဒီအတိုင်း ဆက်လုပ်မယ်”

တင်ကို နောက်ပစ်၊ ရင်ကို ကော့ထား၏။ ရေပန်းမှ ရေများ သည်
လည်း ကြယ်စုံကိုယ်ပေါ် တစ်သောသောကျနေလေသည် ။

ဇော်ရင်ကလည်း မြက်ခင်းပေါ်လှဲချပြီး ရှုထောင့်ကို စိတ်ကြိုက်ရွေး
ချယ်နေလေသည် ။

“အိုကေ”

ထုံးစံအတိုင်း ဇော်ရင်က ကျေနပ်ပါက အိုကေဟု အားပါးတရ အော်
ပစ်တတ်သည် ။

“ဒီပုံတွေနဲ့ သာ လျှောက်လွှာတင်ရင် နင် သေချာပေါက် ရွေးချယ်ခံရ
မှာ ပဲ ကြယ်စုံ”

“ငါ့ကိုပြ... ငါကြည့်မယ်”

ကြယ်စုံဖူးသည် သွက်လက်ချက်ချာသူပီပီ ဇော်ရင် အနီးသို့ စွေခနဲ
ရောက်ရှိလာသည် ။ ပြီးနောက်... ကင်မရာကိုင်ထားသော ဇော်ရင်၏
လက်ကို အုပ်မိုးကာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကင်မရာကို လှကြည့်သည် ။

“ဟွန်း... ငါက ကြည့်ပါမယ်ဆို၊ နင်ကလည်း ”

“အေးပါဟာ... ပြပါ့မယ်၊ နင်ကလည်း လောလိုက်တာ”

ဟု ချစ်စနိုးလေး ကျီစယ်နေသော ဇော်ရင်၏ ပခုံးကို ကြယ်စုံက ခပ်
ဖွဖွထုရိုက်သည် ။

“ကြည့်ချင်တာပေါ့ဟဲ့... အစွမ်းကုန်ကြိုးစားထားတဲ့ ဟာကို၊ နင်က

လည်း ကိုယ်ချင်းမစာမနာ၊ မော်ဒယ်ဖြစ်ရဖို့ က ငါ့အိပ်မက်ပဲဟာကို”

“ဘယ်သူက မသိဘဲနေလို့ လဲ၊ ဒီမှာ ကြည့်”

ဇော်ရင်ပြသောပုံများကို ကြယ်စုံဖူး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်သည်။ ။ အနေအထားချင်း နီးကပ်သွားကြသောကြောင့် ဇော်ရင်ထံမှ ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းကို ကြယ်စုံ ရှူရှိုက်မိသွားသည်။ ။

“နင့်ရေမွှေးက သိပ်ကောင်းတာပဲနော်၊ နှင်းဆီနံ့ထင်တယ်”

“အာရုံခံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်... နှင်းဆီရေမွှေးပဲ၊ ငါ့မွှေးနေ့တုန်းက လက်ဆောင်ရထားတာလေ၊ ဩော်ဇီက ငါ့ဦးလေး ပို့လိုက်တာ”

“နင့်ကို ငါသိပ်အားကျတာပဲ ဇော်ရင်ရယ်”

“ဘာလို့ လဲ”

“နိုင်ငံခြားမှာ နေတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ပြီးတော့ မွေးနေ့တိုင်းလည်း အကောင်းစား လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေရတယ်”

“နင်က မရလို့ လား”

“ပို့စကတ်ကလွဲရင် မရဖူးဘူး”

“အင်း... ဒီတစ်ကြိမ် နင့်မွှေးနေ့ရောက်ရင် ငါ နင့်ကို ရေမွှေးလက်ဆောင်ဝယ်ပေးမယ်”

“တကယ်”

“ငါ ညာဖူးလို့ လား”

“အိုး... ပျော်လိုက်တာ၊ မနက်ဖြန်ပဲ မွှေးနေ့ရောက်လိုက်ချင်ပြီ”

“ဘာမွေးနေ့တွေ ရောက်နေကြတာလဲ”

နောက်ထပ်ဝင်လာသူ တစ်ဦး။ သူက ရွှေစင်ယော်။ မျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဖြစ်သည် ။ တစ်စုံတစ်ခုကို အလိုမကျပုံနှင့် ရွှေစင်ယော်သည် လှသောမျက်နှာကြီး ပုပ်သိုး၍ နေလေသည် ။

ရွှေစင်ယော် မျက်နှာညှိုးပါက အနေကျို့ သော ကြယ်စုံဖူးသည် အပြုံးလေးပင် ဆုံးအောင် မသယ်ဆောင်လိုက်နိုင်ချေ။ ဇော်ရင့်ရှေ့၌ ဇက်ကလေးကို ပုပြီး ခေါင်းကလေးငုံသွားသည် ။

“ငါးရှဉ့်မ ဘယ်ကလျှောထွက်လာရပြန်တာလဲ”

“ဒါ... ငါ့နယ်နိမိတ်လေ၊ နင့်အသုံးအနှုန်းက နည်းနည်းကျော်နေတယ် ဇော်ရင်”

“နင့်ကို ငါမကြိုက်တာ အဲဒီ ခပ်ရင့်ရင့် အသုံးအနှုန်းအပြောအဆိုတွေကြောင့်ပဲ... သိလား ရွှေစင်ယော်”

“နင် ကြိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ငါအဆင်ပြေသလို နေရရင် ပြီးရော၊ ရေဆာလာတယ်၊ ကြယ်စုံ... ငါ့ကို အိမ်ထဲမှာ ရေဘူး သွားယူပေးပါ”

ရွှေစင်ယော်၏ လေသံသည် ခပ်မာမာဖြစ်သည် ။ ဇော်ရင့်ရှေ့မှာ မို့ကြယ်စုံရင်ထဲ အောင့်သွားသည် ။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာ မို့လဲ။ သူ့အရိပ်ကိုခိုမှ တော့ သူခိုင်းတာ လုပ်ရတော့မည်ပေါ့။

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း နင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရွှေစင်ယော်”

ခပ်ကုတ်ကုတ်ထွက်သွားသော ကြယ်စုံကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဇော်ရင်က အပြစ်တင်သည် ။

ရွှေစင်ယော်သည် ခေါက်ယပ်တောင်လေးကို တဖျက်ဖျက်ခတ်ရင်း

ဇော်ရင့်ကို ပမာမခန့် မော့ကြည့်၏။

“ကဲကဲဆတ်ဖြစ်နေတဲ့ နင့်ပုံက ဘာသဘောလဲ၊ ငါကသူ့ကို ဘာပြောမိလို့လဲ”

“တော်တော်များ သွားပြီ ရွှေစင်ယော်၊ မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ဘာလေသံနဲ့ ဘယ်လိုခိုင်းလိုက်သလဲ ဆိုတာ မဆန်းစစ်နိုင်လောက်အောင် မင်းညှံနေပြီလား၊ အရူးပဲကွာ”

“ရေဘူးလေးယူခိုင်းမိတာနဲ့ ငါက အရူးဖြစ်ရရောလား၊ ဒီမှာ ဇော်ရင်... နင်က ငါ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပါ၊ ဒီဟာမ ရောက်လာပြီးကတည်းက နင့်လေသံတွေက ငါ့အပေါ် ရင့်နေတယ်ဆိုတာ နင့်ကိုယ်နင်ရော သိရဲ့ လား၊ ရူးနေတာက ငါ မဟုတ်ဘူး ဇော်ရင်.. နင်၊ အဲဒီမာယာတွေ ပျာတာတွေကြားထဲ နင် ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ နင့်ကိုလည်း ငါကြိုပြောထားမယ်... အဲဒီ မာယာအိုင်ထဲက နင် ရုန်းထွက်ရင် ရုန်းထွက်၊ မရုန်းနိုင်ရင် နောက်မှ ကူပါ ကယ်ပါ လာမလုပ်နဲ့၊ ရွှေစင်ယော်တို့ က ဆောရီးပဲ”

“ရွှေစင်ယော်... နင် ရင့်လှချည်လား”

“နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေ အဲဒါခက်တာပဲ၊ အပေါ်ယံအရောင်ကိုပဲ မြင်တယ်၊ အဲဒီ အရောင်အောက်မှာ ဘာတွေ လျှို့ဝှက်နေသလဲဆိုတာ မြင်အောင် မကြည့်ဘူး၊ ဒါကို အခွင့်အရေး ယူပြီး အဲဒီလိုမိန်းမတွေ ထွန်းကားနေရတာပဲ၊ တရားခံက အဲဒီ မိန်းမတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ နင်တို့လို နံအတွဲ ယောက်ျားတွေပဲ၊ သနားတတ်လွန်းတဲ့ ယောက်ျား ယုံလွယ်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတွေ”

“တော်ပြီ ရွှေစင်ယော်... ငါ နင်နဲ့ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး၊ ကြာလာရင် နင့်ကို ငါ ချဉ်တူးသွားလိမ့်မယ်”

“နင့်ကိုယ်နင် သိပ်တော်နေပြီလို့ ထင်နေသလား ဇော်ရင်”

“ဘာစကားလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ဇော်ရင်မျက်လုံးကြီးများ နီရဲ၍ နေသည် ။ ဇော်ရင် စိတ်တိုနေပြီဆိုတာ ရွှေစင်ယော် သိလိုက်သည် ။ သို့သော် ဂရုမစိုက်ပေ။ တစ်ဖက်ရဲ့ အနေအထားကို ထိန်းညှိပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံရမှာ မျိုး ရွှေစင်ယော်မကြိုက်ပေ။ ထိုသို့ ဆက်ဆံနေရခြင်းသည် လည်း အောက်ကျသည် ဟု ထင်သည် ။

“ချဉ်တူးတာတွေ ခါးသက်တာတွေ နင်က သတ်မှတ်ရလောက်တဲ့ ထိ ငါ့အဆင့်က မနိမ့်သေးဘူး”

“ငါ့စိတ်ကိုလည်း ဟိုဟာဖြစ်ပါ သည် ဟာဖြစ်ပါဆိုပြီး အမိန့်ပေးရလောက်အောင်လည်း နင့်အဆင့်က မမြင့်ဘူး၊ နေပါဦး... မသိလို့ မေးပါဦးမယ်၊ အဆင့်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အဲဒီအဆင့်တွေကို နင်က ဘာစံချိန်စံညွှန်းနဲ့ သတ်မှတ်နေတာလဲ၊ ငွေကြေးချမ်းသာနေတာကို ပြောချင်တာလား၊ ပညာအရည်အချင်းလား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ နင်နဲ့ ငါက မတိမ်းမယိမ်းပဲ၊ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သတ်မှတ်တယ် ဆိုရင်တော့ နင့်ထက် ကြယ်စုံက ပိုပြီးအဆင့်ရှိလိမ့်မယ်”

ပန်းရံအကွယ်လေးမှ ကြယ်စုံဖူးသည် ဇော်ရင့်စကားကြောင့် ပါးခွက်လေးပေါ်သည် ထိ နှစ်လိုစွာပြုံးမိသည် ။

ကြယ်စုံအပြုံးနှင့် ဆန့်ကျင်သော မျက်နှာတစ်ခုသည် ရွှေစင်ယော်ဖြစ်သည် ။

ရွှေစင်ယော်မျက်နှာကြီးသည် နီမြန်း၍ နေလေသည် ။ ငါ့ကိုများ အဲဒီလိုမိန်းမနဲ့ ယှဉ်ရကောင်းသလားဆိုသည့် စိတ်က မခံချိမခံသာ ပျံ့နှံ့၍

နေလေသည်။ ။ ထိုစဉ် ကြယ်စုံဖူးသည် ပန်းရုံကွယ်လေးမှ ခေါင်းကလေး
ငုံ့ကာ ကူခြေရရ ထွက်လာသည်။ ။

ကြယ်စုံလက်ထဲ၌ ရေသန့်ဘူးနှင့် ရေခွက်ထည့်ထားသော လင်ပန်း
တစ်ချပ်ပါလာသည်။ ။

“ကြယ်စုံ... နင် အင်္ကျီသွားလဲတော့၊ စိုနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဖျားနေဦးမယ်”

“ရပါတယ်... အရမ်းမစိုသေးပါဘူး၊ လေသလပ်ရင်ခြောက်သွားမှာ
ပါ”

“မိုးဦးလေဦး ဖျားတတ်တယ်... သွားပါ”

“ဟင့်အင်း... ပိတ်ရက်မို့ အချိန်ရတာနဲ့ အင်္ကျီတွေအကုန်
လျှော်လှန်းထားတယ်၊ ရပါတယ်”

စေတနာစကားဆိုနေသော ဇော်ရင့်ကိုရော၊ ကြယ်စုံဖူးကိုပါ ရွှေစင်
ယော့ရင်ထဲ ခါးသက်သွားသည်။ ။ မနက်တုန်းက ကြယ်စုံ အဝတ်အစား
တွေ လျှော်နေတာကို မြင်သည်။ ။ သို့သော် အကုန်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။
ဇော်ရင့်ရှေ့ သက်သက် မိန်းမပီသကြောင်း ကြွားနေမှန်း ရွှေစင်ယော်သိ
၏။ ညအိပ်ဝတ်အစုတ် ဝင်လဲလိုက်သည်။ ။ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို တမင် ရေစို
အဝတ်နှင့် ဟန်ရေးပြချင်တိုင်း ခုလို ပဲများ နေမှန်းသိသည်။ ။ အဖြစ်မှန်
ကို မသိဘဲ ပဲစကားကို အဟုတ်မှတ်နေသော ဇော်ရင့်ငယ်ထိပ်ကိုသာ
တဗျင်းဗျင်း ထုရိုက်ပစ်ချင်သည်။ ။

“ပဲများ မနေပါနဲ့ ကြယ်စုံဖူးရယ်၊ ညအိပ်ဝတ်နေကျရှော့ပင်နံ အတို
နဲ့ နေလည်း နင့်ကို အတင်းပြောမယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဘာလဲ
... ဇော်ရင့်ရှေ့မှာ မလှမှာ စိုးလို့ လား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ ဇော်ရင့်ကို
ကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်”

“ရွှေစင်ယော်... နင်တော်တော့”

ဇော်ရင့်အသံက မြင့်သည်။ ။

မျက်နှာဖုံးကို ခွာချပြလိုက်သောအခါ ရဲရဲနီနေသော ကြယ်စုံဖူး၏ မျက်နှာကို အရသာခံပြီး ထိုင်ကြည့်ချင်လှ၏။

“မဟုတ်ရင် ခံပြင်းစရာအကြောင်းကို မရှိတာ”

မျက်ရည်များ စီးကျလာသော ကြယ်စုံဖူး၏ မျက်နှာကို အရသာခံကာ ကြည့်ရင်းဆိုသည်။ ။

“ငါ ဒီနေ့ ဒီကိုလာတာ မှားသွားပြီထင်တယ်၊ ဆောရီးကြယ်စုံ... ဒီလောက်ကြီး မခံစားပါနဲ့ ၊ ငါက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲလောက်ရှက်မသွားပါနဲ့ ၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ငါက ရွှေစင်ယော် အကြောင်း သိနေလို့ ပါ”

“ဘာပြောတယ် ဇော်ရင်”

“နင် ငါ့ကိုများ ကြိုက်နေတာလား၊ ရွှေစင်ယော်”

“ဘာ”

“ငါလုပ်သမျှ လိုက်ကြည့် ငါပြောသမျှ စိတ်တို ငါနားမှာ ရစ်သီရစ်သီနဲ့ အမြဲတမ်းပဲ၊ အခုလာတာက နင့်ဆီကို မဟုတ်ဘူး ... ကြယ်စုံဆီကို၊ နင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ငါနား လာရပြန်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ရန်လိုနေတာလဲ၊ နင် ငါ့ကို ကြိုက်နေလို့ လား... ဟမ်”

“ဘာပြောတယ်”

ရွှေစင်ယော်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လာသည်။ ။
မီးဟု နံးဟု နံးတောက်နေသော မျက်လုံးမျိုးနှင့် ဇော်ရင့်ကို

စူးစိုက်စွာကြည့်နေသည်။ ။

“တော်ကြပါတော့ဟယ်... တော်ကြပါတော့၊ ငါ့ကြောင့်တော့ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့။”

ကြယ်စုံဖူးသည် ဇော်ရင့်ရှေ့ ဝင်ရပ်သည် ။
ရွှေစင်ယော်ရင်ထဲခါးသွားသည် ။ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖြစ်သွား
ရခြင်းကို အားငယ်မိသည် ၊ ဒေါသဖြစ်မိသည် ။

ထိုဒေါသသည် ဘာကိုမှ မမြင်တော့ပေ။ ကြယ်စုံကို လက်ကောက်ဝတ်မှ ဆွဲကိုင်ကာ ဘေးတွင် ရှိသော ရေကန်ထဲ ဆွဲချပစ်တော့၏။

“ဗွမ်း”

“မှတ်ထားကြ... ရွှေစင်ယော်ကို ဒီလိုလာချိုးလို့ မရဘူး”

★